

Arrest

nr. 320 935 van 30 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 bus 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 september 2024.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DHONDT, loco advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en internationale bescherming in Griekenland geniet, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 7 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren (CGVS, p.3-4). Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hem bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker is een gezonde man van 21 jaar oud (CGVS, p.3 en 4). Er wordt niet betwist dat aan verzoeker in Griekenland op 15 oktober 2022 de vluchtelingenstatus werd toegekend werd toegekend (AD CGVS, map 7

DVZ met Eurodac Marked Record van 17 maart 2023 en Eurodac Search Result van 25 januari 2023; CGVS, p.7). Twee maanden later, in december 2022, verkreeg verzoeker zijn verblijfsvergunning. Het gegeven dat verzoeker op 15 oktober 2022 de vluchtelingenstatus heeft verworven en het feit dat uit landeninformatie blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022, p. 11), leidt ertoe dat ervan uitgegaan kan worden dat verzoeker momenteel nog beschikt over een Griekse verblijfsvergunning die minstens geldig is tot oktober 2025. Het verstrijken van de geldigheid van zijn documenten blijkt nergens uit en wordt door verzoeker niet aangetoond. De bewering dat verzoekers Griekse verblijfsdocumenten gestolen of vernietigd zouden zijn (CGVS, p.7 en 8), doet hier geen afbreuk aan. Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit het door hemzelf aangehaalde landeninformatie, is het daarbij weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben weggegooid of verscheurd. Indien hij deze verblijfsdocumenten werkelijk zou hebben vernietigd, toont verzoeker niet aan dat hij er geen duplicaat van kan verkrijgen.

De Raad wijst er verder op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt vooreerst dat hij klaarblijkelijk niet de intentie had om een leven in Griekenland op te bouwen. Zo werd hem op 15 oktober 2022 de vluchtelingenstatus toegekend en nog geen twee maanden later, in december 2022, ontving hij zijn verblijfsvergunning, en in januari 2023 heeft hij dan Griekenland verlaten. Zoals de commissaris-generaal terdege opmerkt, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat hij de nodige ernstige stappen heeft ondernomen om in Griekenland zijn rechten uit te oefenen en zijn leven op een duurzame wijze op te bouwen. Zo stelt verzoeker dat hij in het begin van zijn verblijf dan wel overwogen had om zijn leven in Griekenland uit te bouwen, maar dat zijn broer en zijn zus hem al snel overtuigden om naar hen in België te komen (CGVS, p.10).

Voorts toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich te integreren in de Griekse samenleving en slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde of zal verkeren om in Griekenland in werk of in huisvesting te voorzien. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij naar werk gezocht heeft wanneer hij in Kreta was, maar dat dit tevergeefs was aangezien hij de taal niet sprak (CGVS, p.11). Ook na het verkrijgen van zijn fiscaal registratienummer (AFM) stelt verzoeker geen werk te kunnen vinden. Zo verklaart verzoeker dat hij vaak naar een kantoor ging en aan voorbijgangers om werk vroeg, maar dat hij niks kon vinden omdat hij de taal niet sprak (CGVS, p.9). Gevraagd of verzoeker enige inspanningen geleverd heeft om de taal te leren, stelt hij enkel dat hij zich geen taallessen kon veroorloven (CGVS, p.11). Ook verklaart hij net te willen werk om de kosten van de taallessen te kunnen betalen (CGVS, p.10). Echter, verzoeker verklaart hierover dat, nadat het niet gemakkelijk ging in Kreta, hij zich in het algemeen gedemotiveerd voelde om elders te gaan wonen en er een leven op te bouwen (CGVS, p.10). Hieruit blijkt niet dat verzoeker verdere stappen heeft gezet om taallessen of onderdak en werk te zoeken. Gevraagd of verzoeker hulp zocht bij NGO's of andere instanties, verklaart hij dat hij de organisaties niet kende of niet wist waar zij gevestigd waren (CGVS, p.10). Verzoekers betoog dat hij geen enkele overheids- of privé-aanbod had om zich in de Griekse samenleving te integreren, is dan ook niet ernstig. Door in voorliggend verzoekschrift louter te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS en te stellen dat hij tevergeefs gezocht heeft naar werk en onderdak, kan verzoeker geen ander licht werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift opnieuw naar het attest van dakloosheid van de Griekse autoriteiten. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal dat dit document een specifiek moment in Kreta aantoont. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij wel degelijk voldoende inspanningen geleverd heeft om onderdak te zoeken, noch dat hij in het geval van terugkeer naar Griekenland geen beroep kan doen op de nodige Griekse instanties om zijn rechten te doen gelden. Tot slot blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij bij een vriend in Kreta kon verblijven, en dat hij over de middelen beschikte om zijn reizen binnen Griekenland en zijn reis doorheen Europa te bekostigen (CGVS, p.10-11). Zo betaalde zijn broer zijn reis naar België (CGVS, p.10). Dit alles doet blijk van een grote zelfredzaamheid alsook van een bepaald financieel vermogen. Bovenstaande in acht genomen toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland er niet in zou slagen om werk en huisvesting te bekomen. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verder stelt verzoeker dat hij in Griekenland werd bedreigd door zijn smokkelaar en diens handlangers om zijn reis te betalen en dat hij anders moest werken voor de smokkelaar. Verzoeker verklaart regelmatig verbaal en fysiek bedreigd en in elkaar geslagen te zijn geweest, aangezien hij weigerde te werken voor de smokkelaar. De Raad wijst naar de bestreden beslissing waarin terdege gesteld wordt dat dit een puur strafrechtelijk probleem is en niets met de vluchtelingenconventie te maken heeft. Bovendien impliceert het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland

geëerbiedigd worden, tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoeker uiteraard de nodige stappen zet. Door louter te stellen dat asielzoekers en vluchtelingen niet kunnen rekenen op de Griekse autoriteiten, kan verzoeker hier niet anders over doen denken. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nooit hulp gezocht heeft bij de Griekse autoriteiten of bijvoorbeeld bij de directeur van het opvangcentrum (CGVS, p.12).

Ook waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij discriminatie heeft ervaren – onder meer bij het openbaar vervoer (CGVS, p.11) -, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten eerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. De Raad benadrukt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Verder kan uit zijn verklaringen niet blijken dat hij bepaalde stappen gezet heeft om de hulp in te roepen van de Griekse autoriteiten of andere organisaties. Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoeker nog verklaarde dat hij nooit problemen heeft gehad met de Griekse autoriteiten (CGVS, p.12). Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoeker uiteraard de nodige stappen zet. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en een verwijzing naar het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

5. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

7. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 november 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker wenst de situatie waarin hij in Griekenland verkeerde en de risico's die dreigen bij terugkeer naar dat land toe te lichten. Toen hij er verbleef, was hij er verstoken van bed, bad en brood. De Griekse overheid bood hem geen enkele vorm van steun en hij verkeerde er in een situatie van verregaande materiële deprivatie. Bij terugkeer zal deze situatie minstens even erg zijn, aangezien zijn verblijfsstatuut voor Griekenland is vervallen, zodat een terugkeer gelijk staat aan een terugkeer naar de straat. Hoewel hij een gezonde man van 21 jaar is, zou een dergelijk leven menonwaardig zijn. Waar de voorzitter vraagt of hij zeker is dat zijn verblijfsvergunning is vervallen, aangezien deze normaal drie jaar geldig is, antwoordt verzoeker bevestigend en stelt hij dat hij de betreffende documenten evenwel is kwijtgeraakt. Hij wijst er nog op dat hij al veel heeft afgezien in zijn leven en dat de situatie in Griekenland erg moeilijk was: er is het alomtegenwoordige racisme, de overheid biedt er geen hulp, het is er onveilig en hij heeft er lang op straat moeten overleven en kreeg er geen eten. Hij had het er ook psychologisch erg moeilijk en in het ziekenhuis weigerde men om hem te behandelen omdat hij de taal niet sprak. Hij kent ook mensen die zijn teruggekeerd: zij werden geweigerd en zijn op straat beland. Verzoeker stelt nog steeds te lijden onder zijn ervaringen in Griekenland en verwijst ook naar de huidige oorlog in Gaza en de daarbij horende problemen voor zijn familie, wat zorgt voor bijkomende psychologische problemen.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 17 september 2024.

5.1. In voormelde beschikking erkent de Raad dat uit de eerder bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot basisvoorzieningen en fundamentele socio-economische rechten, het politieke en socio-economisch klimaat in Griekenland, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, enz..

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie*

terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (ibid., pt. 91).

De beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier laat in deze evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De voormelde landeninformatie over de situatie van statushouders in Griekenland volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Het ter zitting nogmaals aanhalen van de precare situatie in Griekenland laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die er internationale bescherming genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Verzoeker brengt met zijn betoog geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Het bovenstaande neemt niet weg dat uit de beschikbare landeninformatie een beeld naar voren komt van een problematische en precare situatie op het vlak van leefomstandigheden voor statushouders in Griekenland waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.2. In punt 4 van de beschikking wordt uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoonde dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in punt 4 van de beschikking concreet met betrekking tot zijn persoonlijke, individuele situatie als statushouder in Griekenland wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat hij hoger voormeld vermoeden niet weerlegt. Hij beperkt er zich immers toe summier zijn wedervaren in Griekenland te herhalen en stelt dat *“hij er verstoken [was] van bed, bad en brood. De Griekse overheid bood hem geen enkele vorm van steun en hij verkeerde er in een situatie van verregaande materiële deprivatie”*. Zoals reeds in voormelde beschikking wordt geduïd, blijkt uit zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS echter dat verzoeker helemaal niet de intentie had om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu hij reeds een maand na het verkrijgen van zijn verblijfsvergunning Griekenland verliet en dus geen ernstige stappen heeft ondernomen om in dat land zijn rechten uit te oefenen en zijn leven aldaar op duurzame wijze uit te bouwen. Evenmin is gebleken dat verzoeker ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te integreren in de Griekse samenleving, om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. In zoverre verzoeker in de korte periode na het verkrijgen van zijn beschermingsstatus en zijn verblijfsvergunning werd geconfronteerd met bepaalde moeilijkheden, wijst de Raad erop dat in het kader van huisvesting en tewerkstelling van een verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, kan worden verwacht om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker toont, gelet op zijn vertrek korte tijd na het verkrijgen van zijn verblijfsvergunning, niet op afdoende wijze aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Verder moet worden onderstreept dat verzoeker nog kan beschikken over een geldige verblijfsvergunning tot oktober 2025. Zoals in de beschikking wordt geduïd, vindt deze vaststelling steun in de resultaten uit de geraadpleegde Eurodac databank en het verslag van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022. In weerwil

van deze objectieve informatie die in casu voorligt, stelt verzoeker ter zitting dat zijn verblijfsvergunning voor Griekenland is vervallen. Hij brengt evenwel geen documenten bij om deze bewering te staven. Verzoeker herhaalt dat hij zijn verblijfsdocumenten heeft verloren, maar blijft bij loutere beweringen nu hij geen attest van verlies of diefstal bijbrengt. Ten slotte wordt in de beschikking nog geduid dat verzoeker een gezonde jongeman is, zonder bijzondere kwetsbaarheden, die een netwerk heeft in Griekenland (zo kon hij bij een vriend op Kreta verblijven) en over de middelen beschikte om zijn reizen binnen Griekenland en reis doorheen Europa te bekostigen. Bijgevolg doet verzoeker blijken van een grote zelfredzaamheid, een netwerk en financiële middelen. Verzoeker toont, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland er niet in zou slagen om werk en huisvesting te vinden, noch dat hij in het geval van terugkeer naar Griekenland geen beroep kan doen op de Griekse instanties om zijn rechten te doen gelden. Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. In voormelde beschikking worden deze vaststellingen met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing omstandig geduid. Door louter eerder aangehaalde verklaringen en argumenten te herhalen en de gedane gevolgtrekkingen tegen te spreken, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Bijgevolg blijft volgende bevinding overeind: *“Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.”*

Waar verzoeker ter zitting voorhoudt dat hij in Griekenland geen behandeling in het ziekenhuis kreeg omdat hij de taal niet sprak, stelt de Raad vast dat dit loutere a posteriori verklaringen zijn die hij overigens op geen enkele manier weet te onderbouwen. Nergens tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakte hij hiervan enige melding. Verzoeker heeft ook nooit eerder vermeld dat hij toen met psychologische problemen kampte, laat staan dat hij hiervoor enige medische en/of psychologische hulp gezocht heeft én hij hiervan verstoken bleef. De Raad neemt deze a posteriori verklaringen daarom niet zonder meer aan. Waar verzoeker voorhoudt nu nog te kampen met bijkomende psychologische problemen, stelt de Raad vast dat hij dit niet staft met enig medisch attest. Er blijkt niet dat zijn voorgehouden psychologische problemen het hem dermate moeilijk maken om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uitoefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 17 september 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO